

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 04/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 754

TƯỚNG CỦA SINH LÃO BỆNH TỬ HÀNG NGÀY ĐANG DIỄN RA

Hàng ngày, tướng của sinh già bệnh chết luôn luôn đang diễn ra nhưng chúng ta không có sự phản tỉnh. Ý niệm sinh ra, tồn tại một thời gian ngắn rồi cũng mất đi. Hàng ngày, chúng ta cũng tiếp cận biết bao nhiêu cảnh sinh già bệnh chết. Chính vì chúng ta không phản tỉnh nên chúng ta mới để tâm mình chạy theo tập khí phiền não của mình. Nếu con người luôn luôn phản tỉnh đến cảnh sinh già bệnh chết thì họ có sự phản tỉnh cao độ, không dám để cho khởi tâm động niệm của mình tùy tiện phát khởi, mà luôn luôn ở trong trạng thái thức liễm, kiểm soát.

Các Tổ Sư Đại Đức đã nói: **Chúng ta chỉ là tử tù đang được điều qua phố, trên đường đi đến pháp trường. Có gì vui đâu!** “*Được điều qua phố*” là chúng ta đang hưởng một chút “*tài, sắc, danh, thực, thù*”, một chút “*son son thiệp vàng*”. Những điều này chỉ là tạm thời. Trên đường đi đến pháp trường, mà chúng ta vẫn không ngừng tạo tác nghiệp bất thiện, làm rất nhiều điều sai trái. Lời phản tỉnh này quá thiết thực!

Trên bàn thờ Tổ của Tổ Sư Ấn Quang, Ngài viết một chữ “CHẾT” rất to để cảnh tỉnh. Chết là kết quả sau cùng của kiếp con người. Cái chết đến rất nhanh và không hẹn trước cho nên chúng ta phải tranh thủ làm những việc cần làm, những việc tốt đẹp, thiện lành, không tạo ác nghiệp, không tạo oan gia trái chủ để không oan oan tương báo không thể kết thúc.

Phật nhắc chúng ta về sinh, lão, bệnh, tử, nhắc chúng ta về sự vô thường không phải là bi quan, yếm thế mà để nhắc ta biết được kiếp người vô thường, ngắn ngủi, nắm lấy thời gian ít ỏi, làm những việc lợi ích cho chúng sinh, không oán, giận, tạo tác những nghiệp nhân bất thiện. Chúng ta nên dành những thời gian đó để yêu thương, tha thứ, phụng hiến.

Nếu chúng ta không được nhắc thì chúng ta rất nhanh quên, thậm chí quên đến mức sẵn sàng “*liếm mật trên lưỡi dao*” như một đứa nhỏ. Đứa nhỏ chỉ nhìn thấy giọt mật chứ không thấy lưỡi dao, nó lè lưỡi liếm giọt mật trên lưỡi dao sắc. “*Giọt mật*” là nói đến danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tài sắc danh thực thù. Người ta rơi vào đó thì quên hết sự nguy hiểm. Nó có sức mạnh mê hoặc con người, đến nỗi làm cho người ta bị khống chế và mất hết tất cả bản lĩnh.

Chúng ta tưởng chừng là nhẹ nhưng không nhẹ. Người tu hành càng lâu năm thì càng cảm thấy đó là những thứ rất đáng sợ. Chúng ta cần cẩn trọng cao độ đối với “*tài, sắc, danh, thực, thù*”. “*Tài*” là tiền của.

Chúng ta đang ở trong một ngôi nhà to đẹp hơn người, nhưng khi đến một ngôi nhà sang chảnh vài trăm tỉ thì chúng ta thấy khác. Chúng ta đến ngôi nhà vài nghìn tỉ thì chúng ta đã bị choáng ngợp. “Sắc” vô cùng đáng sợ. Nó muôn hình muôn vẻ, len lỏi vào trong chúng ta. “Sắc” làm cho người tu hành nhiều năm mất cả đạo lực. “Sắc” không hề đơn giản. Hòa Thượng nói: **“Tài sắc danh thực thù, địa ngục ngũ điều căn”**. Đây là năm thứ đưa chúng ta đi thẳng vào địa ngục. Tuy được cảnh báo nhưng chúng ta không nhận ra sự nghiêm trọng.

Chúng ta tu học Phật, ngày ngày phải được nhắc nhở. Chỉ cần một ngày không được nhắc, hai ngày không được nhắc, ba ngày không được nhắc thì tất cả tập khí của chúng ta hiện nguyên hình. Đó là những tập khí tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, ý niệm hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Trước đây tôi tự học. Lúc đầu tôi học một cách chệnh mảng nên tôi chọn cách ngày nào cũng mặc áo tràng nghiêm túc để tự học trước máy quay phim. Hơn 300 đề tài đầu tiên, tôi tự học một mình không mở Zoom. Sau đó mọi người năn nỉ tôi mở Zoom để nhiều người cùng được thức khuya dậy sớm, tạo thành một thói quen tốt, tranh thủ thời gian học tập. Tôi thấy việc mở Zoom mang lại lợi ích cho mọi người nên đã đồng ý.

“Đệ Tử Quy” dạy: **“Lúc chưa già, quý thời gian”**. Bản thân tôi học tập, tiếp nhận rất nghiêm túc. Tôi đã dịch hết 1200 đề tài này, bây giờ ôn lại nên mức độ tiếp thu tốt hơn. Người mới lên nghe, ngồi học mà còn lơ mơ ngái ngủ thì mức độ tiếp thu rất hạn chế. Tôi mong các vị tạo được thói quen tốt, dậy sớm để học tập nghiêm túc. Tôi tự hứa với lòng mình rằng: **“Từ nay về sau, mãi đến ngày cuối cùng tôi còn ở trên trần gian này, ngày nào tôi cũng học tập. Dù đi đến bất cứ nơi nào, tôi cũng thiết lập nơi học tập, không để việc học tập gián đoạn”**.

Hòa Thượng nói: **“Con người sinh ra, nhất định già đi, cho nên chúng ta nhất định phải giác ngộ. Thích Ca Mâu Ni Phật vì chúng ta thị hiện”**. Chính bản thân Ngài tuy chưa già nhưng khi nhìn thấy cảnh khổ đau của người già thì lập tức nghĩ đến chính mình trong tương lai có già hay không và khi già rồi có giống như họ không. Việc này khiến Ngài cảm cảm thấy lo sợ. Lúc đó Ngài là Thái tử Tất Đạt Đa, đang có cung vàng điện ngọc, vợ đẹp con xinh. Vua Tịnh Phạn rất nghiêm khắc, cho người bảo vệ khắp nơi để Thái Tử không nhìn thấy cảnh già chết. Một đóa hoa sắp héo tàn, một cung nữ chưa kịp già cũng đã được thay để trước mặt Thái Tử không bao giờ có cảnh già nua. Khi Thái Tử Tất Đạt Đa đi ra ngoài thành và nhìn thấy một người chết, thấy cảnh sinh lão bệnh tử, Ngài hỏi Xa-Nặc: **“Người này bị làm sao?”**. Ngài Xa Nặc trả lời: **“Thưa Thái tử, đây là một người chết”**. Thái Tử Tất Đạt Đa ngạc nhiên: **“Chết ư? Chết là gì?”**. Ngài Xa Nặc trả lời: **“Thưa Thái Tử, chết là một định luật, là một kết quả cuối cùng của kiếp con người mà không ai có thể thay đổi được”**. Thái Tử Tất Đạt Đa liền cho xe quay về thành, Ngài biết rằng rồi đây mình cũng sẽ trải qua những cảnh đó.

Hòa Thượng nói: **“Con người sống ở thế gian, ăn các loại ngũ cốc, không thể không sinh bệnh. Thích Ca Mâu Ni Phật lúc đó tuy chưa sinh bệnh, nhưng khi nhìn thấy người bị bệnh, nhìn thấy các loại khổ đau Ngài đã giác ngộ. Tướng của sinh, lão, bệnh, tử ngày ngày đều diễn ra trước mắt nhưng chúng ta không hề có sự cảnh giác”**. Thật ra trong mỗi chúng ta sự chuyển đổi dẫn đến già nua luôn diễn ra rất rõ ràng. Chúng ta

không nhận ra sự già nua diễn ra hàng ngày, nhưng người không gặp mặt chúng ta sau 2 – 3 năm thì nhận ra sự già nua, nhận ra sự thay đổi của chúng ta rất rõ ràng.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả mọi biện pháp của thế gian không thể giải quyết sự việc này”**. Người ta tìm mọi cách để can thiệp, kéo dài tuổi trẻ nhưng cũng chỉ là tưởng tượng, tự mình cho rằng mình trẻ thêm được một thời gian. Chỉ qua một đêm, sáng hôm sau thức dậy thì thân này đã hoàn toàn khác, vì có hàng triệu tế bào đã chết, hàng triệu tế bào mới sinh ra. Đó là cảnh sinh, lão, bệnh, tử đang diễn ra trong mỗi chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật biết rằng sự giàu sang, phú quý không giải quyết được vấn đề này. Nên Ngài đã xả bỏ Vương vị, xả bỏ vinh hoa phú quý để đi tìm cách giải quyết vấn đề tử sanh”**. Hòa Thượng dùng từ **“tử sanh”** chứ không phải là **“sanh tử”**. Sau khi chết chúng ta đi về đâu, đó mới là vấn đề cần giải quyết. Hòa Thượng nói: **“Các vị cần nghe cho rõ, tôi không nói về vấn đề sinh tử mà tôi nói về vấn đề tử sanh. Chết ở nơi đây rồi lại sanh đến một nơi khác. Tử sanh tuần hoàn, không gián đoạn. Nhà Phật gọi là luân hồi. Sự việc này mới thật là phiền phức. Nếu như chết đi thì không có vấn đề gì hết, chết đi rồi lại sinh ra, việc đó không có gì phải bận tâm. Nhưng mà khi chết đi rồi tái sinh, sinh đến nơi nào, sinh ở chỗ nào thì điều đó mới phiền phức.”**

Giải quyết vấn đề Tử- Sinh là sau khi chết đi về đâu. Bây giờ đang là người mà khi chết đi lại sinh về cõi nạ quỷ, súc sanh, thì đó mới là điều đáng bận tâm. Chúng ta thử nghĩ xem: Con người sống ở thế gian này, ai mà không tạo nghiệp. Con người toàn tạo nghiệp bất thiện, tạo nghiệp ác. Tự tư tự lợi là ác. Danh vọng lợi dưỡng là ác. Hưởng thụ năm dục sáu trần là ác. Điều đáng sợ nhất là biết là ác nhưng vẫn làm vì không cưỡng lại được tập khí của chính mình.

Hôm trước, có một người nói với Hạnh Quang: **“Anh biết địa ngục là đáng sợ, nhưng anh không cưỡng lại được”**. Họ không cưỡng lại được tập khí của họ. Vậy thì Phật đến Phật cũng không cứu được họ. Họ biết là họ tạo ác nhưng họ vẫn làm. Rất rất nhiều người học Phật đã lâu năm nhưng vẫn bị tập khí **“tài, sắc, danh, thực, thù”** lôi kéo đi hết nhưng chúng ta không cảm nhận được ở trong vòng lục đạo này thật đáng sợ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh sáu cõi, sinh tử mệt nhọc. Chúng ta có nghĩ đến chân tướng sự thật này hay không? Phật dạy chúng ta nhân của sanh khổ là ái dục. Nếu đoạn trừ được ái dục thì nhân sanh tử cũng sẽ đoạn trừ. Giống như trên Kinh đã nói: Có nghiệp thì phải thọ báo. Thiện nghiệp thì thọ báo nơi ba đường thiện. Ác nghiệp thì thọ báo nơi ba đường ác. Quả báo của thiện ác không hề mảy may sót lọt, không thể nào tránh khỏi. Trong tâm của phàm phu sáu cõi đầy rẫy nghiệp bất thiện thì họ nhất định phải chịu nghiệp báo. Tất cả chúng sanh nghiệp thiện, nghiệp ác quá phức tạp. Hàng ngày khởi tâm động niệm của chúng ta quá phức tạp. Người thiện nhiều, ác ít thì ngay trong đời này họ nhận được phước báu nhiều, tai nạn ít. Người thiện ít, ác nhiều thì ngay trong đời này họ phải chịu dày vò, không thể tránh khỏi nhân quả báo ứng. Nếu chúng ta chân thật hiểu được đạo lý, hiểu rõ được chân tướng sự thật này. Vậy thì ngay trong đời này chúng ta có thể bỏ túi, đem vận mạng, phước báo của đời này xoay chuyển”**

Trong “**Kinh Địa Tạng**” nói: Chí thân như Cha con cũng mỗi người đi một đường. Vợ chồng yêu thương nhau mấy thì cũng mỗi người đi một đường. Bởi vì khởi tâm động niệm của mỗi người hoàn toàn khác nhau.

Tôi cảm nhận rất sâu sắc vấn đề này, chính mình học tập và cảm nhận. Tôi không phải là người thông minh. Trước đây tôi là một người lười học, không hề thích đọc sách. Tôi may mắn gặp được pháp Hòa Thượng nên tôi đã thay đổi. Tôi thích đọc sách của Hòa Thượng, thích nghe những đĩa giảng của Hòa Thượng. Trong nhà, ngoài sân, sau vườn, xung quanh tôi là những lời giảng của Hòa Thượng. Đi đến đâu tôi cũng nghe thấy lời giảng của Hòa Thượng. Người ta để tâm mưu cầu danh lợi, tâm đầy phiền não. Tôi đã được “*lập trình*” một cuộc sống đơn giản, ăn uống sinh hoạt đơn giản, tại lúc nào cũng nghe Hòa Thượng giảng pháp. Trong phòng ngủ tôi cũng bật hai chiếc máy, một máy niệm Phật, một máy giảng pháp. Tôi biết mình tập khí sâu dày, nhiều đời nhiều kiếp đã tạo nghiệp không ít nên phải huân tập, tìm cách luôn tiếp cận với giáo dục của Phật Bồ Tát, tiếp cận với giáo dục của Thánh Hiền.

Chúng ta đã biết được sự thật của nhân quả nên ngay đời này tích cực bỏ túc, tích cực làm thì ngay đời này có thể thay đổi quả báo, thay đổi vận mạng trong đời này. Tôi hết sức cảm nhận sâu sắc và hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối lời dạy của Hòa Thượng. Chỉ cần mười năm học tập, tu hành đúng pháp, làm một cách miệt mài, chuyên cần thì có thể thay đổi, có thể nói là “*tâm nghĩ sự thành*” bởi vì những gì mình nghĩ là nghĩ cho chúng sanh, không tự tư tự lợi, không phải là hưởng thụ năm dục sáu trần.

Tôi trồng cây, trồng rau để tặng mọi người. Mọi sự mọi vật đều có “*kiến, văn, giác, tri*”, đều có thể thấy, nghe, nhận, biết. Tôi thường đọc “*thần chú*”: “*Cây ơi, cây lớn mau, cho nhiều trái để tôi mang tặng mọi người*”. Cây ra rất nhiều trái ngon. Đó là “*tâm nghĩ sự thành*”, không nghĩ cho mình mà nghĩ cho người. Tôi vừa mới làm dưa muối bằng 20 kg củ cải trắng và 20kg củ cải đỏ để tặng mọi người.

“**Phật Bồ Tát thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác**”. Các Ngài không thỏa mãn cho tâm tham của chúng sanh. Người xưa nói: “**Hành hữu bất đắc phản cầu chư kỹ**”. Hôm nay tôi khẳng định: **Toàn tâm toàn lực vì chúng sanh mà làm thì Phật Bồ Tát, Thánh Hiền, thậm chí quỷ thần cũng gia hộ. Nếu tự tư tự lợi thì sẽ không có ai giúp mình.**

Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta chân thật hiểu được đạo lý, hiểu rõ được chân tướng sự thật này. Vậy thì ngay trong đời này chúng ta có thể bỏ túc, đem vận mạng, phước báo của đời này xoay chuyển*”. Tôi tin hoàn toàn, tin sâu sắc, tin 100% lời dạy của Hòa Thượng.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!